

Hồi 100

Phu Thê Trở Mặt

Trong đại sảnh đường Hoa Nguyệt Biệt Trang đèn đuốc sáng trưng, hai lão phụ ăn mặc rất hoa lệ lẳng lặng ngồi kế nhau, người ngồi ghế giữa chính là Mẫu Đơn lệnh chủ môn chủ của Thiên Hương môn, còn người ngồi ghế kế bên là Bà Dương phu nhân biệt trang chi chủ.

Trước kia, trên chốn giang hồ người ta chỉ biết có một tổ chức khủng bố thần bí, người lãnh đạo là Mẫu Đơn lệnh chủ, còn Hoa Nguyệt Biệt Trang là một chốn tầm thường của võ lâm hào khách. Bây giờ người giang hồ đã dần dần biết rằng tổ chức thần bí này kêu là Thiên Hương môn, còn Hoa Nguyệt Biệt Trang chỉ là một phân đà của Thiên Hương môn mà thôi, và từ đó một số đông tầm phươg hào khách không dám quang lâm biệt trang nữa.

Do bởi không ai lên tiếng, nên bầu không khí trong khách sảnh trở nên trầm tịch.

Bà Dương phu nhân cau mày lại, hình như có tâm sự trọng đại gì đó.

Cuối cùng Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm tịch nói:

- Tô đà chủ, người có tâm sự gì chăng?

Bà Dương phu nhân mặt lộ vẻ cười vội lên tiếng nói:

- Hạ tọa không có!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Người chỗ giấu bản tọa làm gì, người đang tưởng niệm con gái người, có phải vậy không?

Hai mắt đỏ hoe, Bà Dương phu nhân nói:

- Quả thật lệnh chủ nói phải, từ khi tiểu nữ Ngọc Phân bị đánh cướp đến nay, chẳng biết tung tích đâu cả, căn cứ lượng máu lưu lại hiện trường mà phán đoán, chiếm phần tử vong nhiều hơn, bây giờ... hạ tọa chỉ sống lẻ loi có mỗi một mình.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười khẩy một tiếng, nói:

- Vì giang hồ bá nghiệp, sửa đổi lịch sử võ lâm, đương nhiên việc tử thương không sao tránh khỏi, thế nhưng theo sự suy đoán của bản tọa, lệnh thiên kim chưa chết đâu, chỉ bị người mang giấu ở một nơi nào đó, y được xưng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, dù con người ác độc đến đâu, cũng quyết không khi nào chịu giết y cả. Căn cứ vào tình hình hôm đó mà suy đoán người hạ thủ chẳng những rất quen thuộc hoàn cảnh biệt trang hơn nữa võ công rất là cao cường. Có điều lạ là tại sao mãi cho đến bây giờ vẫn không thấy đối phương có thái độ gì hết, đối phương cướp người với mục đích gì?

Bà Dương phu nhân nói:

- Có lẽ thù gia muốn hủy diệt biệt trang.

Mẫu Đơn lệnh chủ tiếp lời nói:

- Thù gia trước mắt chỉ có Thiên Ngoại Tam Ông và phe Huyết Chương Quỷ, bản tọa đã bày ra một nước cờ, ắt phải truy ra tung tích của Ngọc Phân, thế nhưng... bản tọa có một điều không thể chẳng nói, gần đây bản tọa phát hiện ra rằng hình như Tô đà chủ có hiện tượng chán ngán phái vụ, nhưng mong rằng bản tọa đã nhận xét lầm.

Nói xong, khẽ cười một tiếng, đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Bà Dương phu nhân.

Vẻ cười và nhãn thần ấy, khiến người trông thấy ắt phải rùng mình rợn tóc gáy.

Tức thì trong lòng Bà Dương phu nhân thấp thỏm bất an, nhất là câu nói cuối cùng, nhưng mong rằng bản tọa nhìn lầm, đã nói hết những ý của bà ta muốn nói trong câu này. Sự thật thì Bà Dương phu nhân đã chán ngán sinh nhai giang hồ này từ lâu rồi, thế nhưng bà ta không dám thừa nhận, bà ta hiểu rõ tác phong của chủ nhân kiêu hùng này, muốn thoát ly môn hộ là một sự kiện tuyệt đối không thể được.

Bà ta suy nghĩ đến đây, bèn nghiêm sắc mặt nói:

- Hạ tọa tưởng niệm tiểu nữ thì đúng, thế nhưng tuyệt đối không dám hai lòng, những năm gần đây chủ nhân ắt biết sự trung thành của hạ tọa rồi?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đương nhiên, ngươi là công thần khai sơn của bốn môn, làm gì mà bản tọa không biết.

Thình lình ngay lúc này...

Tổng quản Chúc Nữ Vi Hàm Tiểu bước tới sảnh đường, trước hết hướng về phía Mẫu Đơn lệnh chủ xá một xá, sau đó quay sang hướng Bà Dương phu nhân thưa rằng:

- Bẩm phu nhân, có vị khách nhân muốn được gặp phu nhân!

Bà Dương phu nhân nói:

- Đêm đã khuya, là người thế nào vậy.

Vi Hàm Tiểu nói:

- Là một lão nhân mù lòa!

Bà Dương phu nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Đối phương có báo danh hiệu chẳng?

Chức Nữ Vi Hàm Tiểu nói:

- Không, lão bảo rằng khi phu nhân gặp mặt sẽ biết ngay.

Có lẽ Bà Dương phu nhân đã đoán ra đối phương là ai rồi, sắc mặt bà ta thay đổi liên tục, đưa mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ, hình như đang xin chỉ thị thì phải?

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Được, người cứ tiếp kiến y, bản tọa tạm thời lánh mặt.

Nói xong, ngồi dậy bước vào phía sau tấm bình phong.

Bà Dương phu nhân đứng lên, mặt mày lộ vẻ bất an nói:

- Vi tổng quản, lão nhân mù lòa nọ đến một mình chẳng?

Vi Hàm Tiểu nói:

- Còn một thanh niên đi chung với lão, nghe nói... tên là Ngô Hoàng Văn.

Bà Dương phu nhân trầm tư giây lát, bỗng như hạ quyết tâm nói:

- Cứ mời họ vào đây!

- Vâng!

Vi Hàm Tiểu cung kính kêu vâng một tiếng, sau đó quay người chạy ra ngoài ngay.

Bà Dương phu nhân đi tới đi lui trong sảnh đường, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra lối trong sân viên, lẩm bẩm nói:

- Có phải là y chẳng? Tại sao lại chọn ngay lúc này mới đến ư?

Mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm.

Tiếng chân bước từ trên lối đi vang tới, chỉ thấy tổng quản Vi Hàm Tiểu đang hướng dẫn một lão một trẻ thoăn thoắt đi vào, khi bóng người đi tới vòng ánh sáng do ngọn đèn hành lang soi vào:

- A! Chính là... ỹ thật kìa mà!

Bà Dương phu nhân thốt ra câu nói này bỗng nhiên toàn thân run rẩy như vừa trúng phải một dòng điện, cả mặt mày cũng co rúm biến dạng luôn, bà ta loạng choạng chạy ra cửa sảnh đường, đứng tại hành lang.

Họ dừng bước lại, tổng quản Vi Hàm Tiểu nói:

- Phu nhân chúng tôi đây!

Lão nhân mù lòa chuyển động đôi ngươi trắng dã một cái, một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Chào phu nhân, lâu lắm không gặp, ngươi không mời lão phu vào bên trong ngồi chăng?

Giọng nói run run, lão muốn cố ý làm ra vẻ bình tĩnh, thế nhưng mồm miệng chẳng nghe lời sai bảo, đôi môi cứ run rẩy không dừng.

Đôi môi của Bà Dương phu nhân cũng run rẩy không dừng, bà ta há mồm một hồi thật lâu mới thốt ra tiếng nói:

- Ngươi đến đây làm gì vậy?

Lão nhân mù lòa buông tiếng cười ha hả như điên như cuồng nói:

- Nghe nói rằng phu nhân đã làm Hương Quốc chi chủ, lão phu đặc biệt đến thăm viếng nhất đại phong nguyệt danh nhân bà đây.

Mặt mày Bà Dương phu nhân co rút lia lịa xúc động nói:

- Đào Nhất Vĩ, ngươi... chớ nói châm biếm ta làm gì, hai chúng ta sớm đã đoạn tuyệt ân nghĩa, nơi đây chẳng hoan nghinh ngươi chút nào cả.

Lão nhân mù lòa lại buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài nói:

- Tô Sơn Vân, quả thực ngươi nói chẳng sai chút nào, Ngọc Phân đâu rồi? Có phải đã đi cùng một con đường với ngươi chăng?

Hai mắt Bà Dương phu nhân đỏ hoe nghiêng rặng nói:

- Y đã mất tích rồi!

Lão nhân mù lòe thất thanh quát kêu nói:

- Nói sao? Người bảo rằng Ngọc Phân... mất tích rồi ư?

Bà Dương phu nhân nói giọng bi thương:

- Đúng thế, chẳng rõ sống chết ra sao cả!

Lão nhân mù lòe nghiêng răng nói:

- Tại sao mất tích vậy?

Bà Dương phu nhân nói:

- Y bị người ta đả thương trước, sau đó bị cướp đi.

Lão nhân mù lòe cắn phẫn gầm hét nói:

- Tiện phụ kia, chớ nói lời thôi nỡ, người hạ tiện đã đành, chớ có lời kéo con gái ta xuống bùn. Nói cho người hay, nếu đêm nay người không giao con gái ta ra, ta... sẽ giết người.

Bà Dương phu nhân bất giác lui ra phía xa một bước, mặt mày biến sắc, bỗng nói giọng hốt hải:

- Đào Nhất Vĩ, nơi đây không phải là chốn để người giết người, biết thời vụ thì mau mau rời khỏi đây, bằng không chẳng còn con nỡ.

Bà ta nói tới đây thở dài một tiếng, sau đó lại nói tiếp:

- Người không phải là một tiểu hài tử ba tuổi, cứ suy nghĩ kỹ lại xem!

Vài lời này thoáng nghe qua như là đe dọa, nhưng bên trong lại có ẩn ý khác.

Nếu lão nhân mù lòe chịu bình tĩnh suy nghĩ ắt lãnh hội ý nghĩa bên trong ngay, thế nhưng lúc bấy giờ lão đang nổi giận đùng đùng chẳng chịu suy nghĩ chút nào, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Tô Sơn Vân, hãy trả Ngọc Phân cho ta nào, bằng không ta thề chẳng buông tha người đâu.

Bà Dương phu nhân giận dữ gầm hét nói:

- Đào Nhất Vĩ, có thật người không thấy quan tài không đổ lệ chẳng?

Thình lình, có một thanh âm phụ nhân từ trong sảnh đường vang ra nói:

- A! Hân hạnh được hội ngộ, té ra chính là Thiên Địa Khách Đào đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy bấy lâu đã quang lâm, thất lễ, thất lễ vậy.

Tiếp theo tiếng nói Mẫu Đơn lệnh chủ lại xuất hiện, bà ta đã bịt mặt, theo thường lệ, nữ ma này không khi nào chịu sử dụng chân diện mục gặp người ngoài cả.

Lão nhân mù lòa này chính là Thiên Địa Khách Đào Nhất Vĩ phu quân của Bà Dương phu nhân, năm xưa lão cùng Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng phụ thân của Trần Gia Lân đồng tiếng tăm, trên trốn giang hồ thời đó lưu truyền hai câu: "Càn khôn xưng nhất kiếm, Thiên địa duy nhất Vĩ" Có thể tưởng tượng tiếng tăm của lão vang lừng đến cỡ nào rồi.

Thiên Địa Khách đảo ngược đôi mắt trắng dã nói:

- Ai đã lên tiếng đó?

Ngô Hoằng Văn mặt mày biến sắc hạ thấp giọng nói:

- Thưa tiền bối, đối phương là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Giọng nói của y run run, y không ngờ nữ ma đáng sợ này lại có mặt trong biệt trang, vậy thì tình hình trở nên nghiêm trọng rồi.

Thiên Địa Khách thoát nghe nói đối phương là Mẫu Đơn lệnh chủ, bất giác giật bắn người lên, đây là điều lão lấy làm bất ngờ hết sức, thế rồi lão giả đồ làm ra vẻ ung dung chờ đợi đối phương trả lời.

Mẫu Đơn lệnh chủ không trả lời câu hỏi của lão, thân nhiên nói:

- Đào đại hiệp, hai phu phụ ngài thấy đều là người có tuổi, có việc chi cứ bình tĩnh thương lượng, hà tất nổi cơn thịnh nộ như thế, mời ngài vào khách sảnh thông thả nói chuyện nào.

Thiên Địa Khách chẳng hổ thẹn là lão giang hồ chút nào, không có trận sóng gió nào mà lão chưa từng trải qua, lão lập tức ý thức rằng sự việc không ổn. Mẫu Đơn lệnh chủ đã có mặt tại đây, đương nhiên không cần phải hỏi cũng biết cao thủ Thiên Hương môn đã tụ tập đông đủ tại đây, mình đến đây tìm kiếm Tô Sơn Vân vấn tội là chuyện tự nhiên, thế nhưng không thể hại Ngô Hoằng Văn, lão suy nghĩ giây lát, trầm giọng nói:

- Ngô thiếu hiệp, đa tạ người đưa lão phu đến đây, bây giờ người xong việc rồi, người cứ đi tự nhiên.

Ngô Hoằng Văn thoáng nghe nói thế đã biết dụng tâm của lão, thế nhưng thân làm võ sĩ, há có thể lâm nguy bỏ đi được ư? Huống chi Mẫu Đơn lệnh chủ là thù nhân làm hỏng cuộc đời sư phụ, nhưng trong cục diện đêm nay chẳng khác nào đã vào long đăm hồ huyết, rằng không thể thoái lui được nữa, đồng thời cũng không thể bỏ lão nhân mù lòa ở lại một mình được cả. Y suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Đào tiền bối, vị này...

Y không dám nói thân phận của đối phương ra, do dự giây lát sau đó lại nói tiếp:

- Vị tiền bối này nói chẳng sai chút nào, hai phu phụ tiền bối đã có tuổi, chớ giận nhau làm gì nữa, lão đi đứng bất tiện, để văn bối được chăm sóc lão nhân gia người cáo từ cho rồi!

Bà Dương phu nhân ngấn người ra một chỗ, không biết nói gì cả.

Thiên Địa Khách lắc đầu nói:

- Người đi đi, lão phu không đi đâu hết!

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Ngô thiếu hiệp, chẳng phải lúc nãy ngươi vừa nói rằng, ngươi đã biết bản tọa là ai, vào biệt trang thì dễ dàng, muốn rút lui thì không phải chuyện dễ, chớ nói cáo từ cái gì.

Ngô Hoàng Văn chờ người ra tại chỗ, y giận đến nỗi muốn đâm cho ta một nhát kiếm, thế nhưng y biết rằng làm như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, y thì chẳng sợ chết mà không đáng thế thôi, cho nên y lặng im chẳng nói gì hết.

Thiên Địa Khách chấp tay nói:

- Lệnh chủ, Đào mỗ thất lễ vậy, việc của hai vợ chồng ta, có thể để phu thê ta tự giải quyết chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Không được, xin lượng thứ bản tọa trái lệnh, tôn phu nhân là phân đà chủ của bản môn, việc của y bản tọa không thể chẳng can thiệp.

Thiên Địa Khách lạnh lùng trầm giọng nói:

- Lệnh chủ chuẩn bị can thiệp bằng cách nào đây?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đơn giản thôi, Đào đại hiệp cứ ở lại đây, hai phu phụ hòa hợp đoàn tụ, đôi bên đều đẹp cả.

Thiên Địa Khách lạnh lùng nói:

- Nếu như Đào mỗ không bằng lòng thì sao?

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Mong rằng Đào đại hiệp hãy suy nghĩ cho kỹ, bản tọa có ý tốt thôi!

Thiên Địa Khách nói:

- Đành ghi nhận ý tốt của lệnh chủ vậy!

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đào đại hiệp, ngươi là người hiểu biết chắc ngươi thông hiểu quy luật giang hồ, nơi đây là trọng địa phân đà của bản môn, một khi đã quang lâm, nếu muốn rút lui thì Đào đại hiệp phải cạy vào bản lãnh tự thân.

Thiên Địa Khách lạnh lùng nói:

- Đào mỗ dù có đồ máu cũng chưa biết khuất phục ai hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười ha há một tiếng, nói:

- Thế là đáng kính phục vậy, Đào đại hiệp muốn làm thế nào thì cứ chuẩn bị làm đi.

Bà Dương phu nhân ngập ngừng nói:

- Thưa môn chủ, hạ tọa có một thỉnh cầu...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Tô đà chủ cứ việc nói?

Bà Dương phu nhân rụt rè nói:

- Lão là một người tàn phế, có lưu lại cũng vô hại dụng, xin môn chủ ban ân điển buông tha lão, kiếp này hạ tọa tận lực đền cùng...

Thiên Địa Khách cảm phần gần hết nói:

- Nay Tô Sơn Vân, Đào Nhất Vĩ ta không cần ai ban ân điển cả? Ngươi giao Ngọc Phân ra thì ta thượng lộ ngay, bằng không ta phải giết ngươi không ai có thể thay đổi ý kiến ta hết.

Mặt mày Bà Dương phu nhân lại co rút lia lịa.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Tô phân đà chủ, ngươi có nghe Đào đại hiệp nói gì chưa?

Bà Dương phu nhân la lớn tiếng nói:

- Nhất Vĩ, ta van xin ngươi rời khỏi đây có được không?

Thiên Địa Khách nói giọng kiên quyết:

- Không thể được.

Bà Dương phu nhân nghiêng răng kêu ken két, giậm chân nói:

- Được, ta sẽ giải quyết với ngươi đây, ngươi muốn sử dụng chưởng hay là dùng kiếm đây?

Sát khí bốc lên đùng đùng, Thiên Địa Khách gầm thét nói:

- Ta phải đích thân giết ngươi, đương nhiên nên sử dụng chưởng rồi, hãy xuất thủ đi!

Ngô Hoàng Văn ý thức rằng màn hát đáng sợ sắp được diễn xuất, ngoại trừ liều mạng ngoài ra không còn biện pháp nào khác hơn.

Bà Dương phu nhân cất bước định bước xuống bậc thêm...

Thình lình...

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Chưa được mệnh lệnh của bản tọa, không được động thủ!

Hình như Bà Dương phu nhân đã đánh liều, bà ta chẳng thèm chú ý lời nói của Mẫu Đơn lệnh chủ, lập tức phi thân lao vào người Thiên Địa Khách gầm hét nói:

- Nhất Vĩ, ta ra tay đây!

Thoáng trông thấy tư thế nhảy vọt tới của bà ta, không phải xuất thủ tấn công, mà là quyết tâm muốn chết dưới chưởng của Thiên Địa Khách.

Đương nhiên Thiên Địa Khách không trông thấy rồi, lão giơ song chưởng chuẩn bị nghênh kích...

Trong khoảnh khắc nhanh như cắt này, Mẫu Đơn lệnh chủ cảm phần kêu hừ một tiếng, khẽ hất song chưởng tới trước, tức thì có một đạo cương khí cuộn cuộn ập tới xen lẫn tiếng kêu ự, thân người vừa lao tới của Bà Dương phu nhân bị đánh bại dội ngược ra sau cả hai trượng, té ngã bên cạnh hoa đài, sau đó Mẫu Đơn lệnh chủ mới lên tiếng nói:

- Hừ! Dám công nhiên kháng lệnh bản tọa ư?

Bà Dương phu nhân đứng dậy, hai bên khóe miệng rớm máu, điên cuồng gào thét nói:

- Nhất Vĩ, ta đã biết lỗi từ lâu, ta bằng lòng chết dưới tay ngươi, ta không xin ngươi tha thứ, chỉ cầu được chết mà thôi.

Dứt lời, phi thân lao tới lần nữa.

- Tô Sơn Vân, ngươi dám làm loạn chăng?

Tiếp theo tiếng gầm hét, Mẫu Đơn lệnh chủ lượn mình lướt tới đồng thời phất tay áo một cái, Bà Dương phu nhân lại rú lên một tiếng té ngã ra đất bất động luôn.

Thiên Địa Khách điên cuồng gầm hét một tiếng, vung song chưởng quét tới mãnh liệt hết sức, lão nghe âm thanh đã nhận ra vị trí đứng của Mẫu Đơn lệnh chủ.

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo người thấp thoáng một cái đã tránh sang một bên ngay.

Kêu dừng một tiếng.

Hoa đài cách xa chỗ lão hai trượng bị đánh một chưởng lở sụp liền.

Kêu roẹt một tiếng Thiên Địa Khách rút trường kiếm ra nhanh như cắt, cầm phần gầm hét:

- Này Tôn Phi Yến, có gan thì quyết sống mái một phen với lão phu nào?

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Đào Nhất Vĩ, bản tọa chẳng thèm động thủ với ngươi!

Thiên Địa Khách nhận hướng thốt ra tiếng nói quơ kiếm tấn công nhanh như chớp, kiếm khí kêu vù vù nghe thật kinh hồn.

Thế nhưng trong tình huống công lực đôi bên tương đương, kẻ sáng mắt và người mù lòa thì không trở thành tỷ lệ nữa.

Khi lão xuất kiếm tấn công thì Mẫu Đơn lệnh chủ đã lui về hành lang, một kích này lại không trúng đích nữa.

Ngô Hoàng Văn lui ra sau vài bước, giơ tay sờ vào cán kiếm, y biết rằng vào giờ phút này có nói gì cũng bằng thừa thôi.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Có ai ra bảo nào!

Tức thì có bảy, tám bóng người xốc kiếm chạy vào hiện trường.

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét lần nữa:

- Hãy diệt trừ hai tên này cho rồi!

Hai tên, đương nhiên có cả Ngô Hoàng Văn trong đó, Ngô Hoàng Văn lập tức rút kiếm đứng đầu lung với Thiên Địa Khách.

Bảy, tám tên cao thủ Thiên Hương môn từ nhiều hướng khác nhau xách kiếm xốc tới, cả tổng quản Vi Hàm Tiểu cũng tham gia trong đó.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh như tiền vang tới nói:

- Khoan động thủ đã...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>